

άσάρα ή, Κύπρ.

Ίσως έκ του άρχ. *άσαρον*.

1) Ζιζάνιον των άγρών. 2) Συνεκδ. τὰ μὴ αὐξηθέντα καὶ καρποφορήσαντα σπαρτά: *Ἐν θέλεις νὰ ποτίσης, μὰ αὐριον ποῦ ἐν-νὰ πιάσης άσάραν*; 3) Μεταφ. τὰ λείψανα τῆς τροφῆς τῶν μεταξοσκωλήκων μετὰ τῶν περιτωμάτων των: *Άσάρα τοῦ καματεροῦ*. [**]

άσαράκιστος επίθ. ένιαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ επίθ. **σαράκιστος* < *σαράκίζω*.

Ὁ μὴ φαγώμενος ἀπὸ τὸ σαράκι. Συνών. *άσαρακοφάγωτος*, *άσαράκωτος*.

άσαράκωτος επίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ επίθ. **σαράκωτος* < *σαράκω*.

Ὁ μὴ νηστεύσας κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν νηστειῶν.

άσαρακοφάγωτος επίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ επίθ. **σαράκοφάγωτος* < *σαράκοτρώω*.

Άσαράκιστος, ὁ ἰδ.

άσαράκωτος επίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ επίθ. **σαράκωτος* < *σαράκω*.

Άσαράκιστος, ὁ ἰδ.

άσαραντάριστος επίθ. Θράκ. (Κασταν. Τσανδ.) Πόντ. (Χαλδ.) *άσεραντάριστος* Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) *άσεραντάριχτος* Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) *άσαραντάριγος* Πόντ. (Ἄμισ. Ὁφ. Σάντ. Χαλδ.) *άσεραντάριγος* Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ επίθ. **σαρανταριστός* < *σαρανταρίζω*.

1) *Άσαράντιστος* 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Γυναῖκα άσαραντάριγος Ὁφ.* 2) Ὁ μὴ συμπληρώσας εἰσέτι τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, ἐπὶ νεογνοῦ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Τὸ μωρὸν άσεραντάριγον ἐν' Τραπ. || Φρ. Ἐθαρεῖς άσεραντάριστον μωρὸν ἢ άσεραντάριστος (ἐπὶ τοῦ μωρολογούντος ἢ μωρῶς φερόμενου) Τραπ. Χαλδ.* Συνών. *άσαράντιστος* 1 β, *άσαράντιωτος* 1 β.

άσαράντιστος επίθ. ἁμάρι. *άσαράγγιστε* Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ επίθ. **σαράντιστος* < *σαράντιάζω*.

1) Θηλ., ἡ μὴ συμπληρώσασα εἰσέτι τὰς τεσσαράκοντα ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ ἡμέρας καὶ μὴ προσελθοῦσα εἰς τὸν ναὸν πρὸς ἄγνισμόν, ἐπὶ λεχοῦς. Συνών. *άσαραντάριστος* 1, *άσαράντιστος* 1, *άσαράντιωτος* 1. 2) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ ζήσῃ τεσσαράκοντα ἡμέρας: *Τ' άσαράγγιστε!*

άσαράντιστος επίθ. κοιν. *άσαράδιστος* πολλαχ. *άσαράν'στους* βόρ. ἰδιώμ. *άσαράδ'στους* πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. *άσαράντιγος* πολλαχ. *άσαράδ'ιγος* Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ.ά. *άσαράν'γους* Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. *άσαράν'τους* Εὐβ. (Στρόπον.) *άσαράδηςτος* Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ επίθ. **σαράντιστος* < *σαράντιζω*, παρ' ὃ καὶ *σαράντιω*.

1) *Άσαράντιστος* 1, ὁ ἰδ., κοιν.: *Άσαράντιστη γυναῖκα κοιν. Τὴν άσαράντιγὴ γίδα τὴν ταῖζουν φακὴ γιὰ θηλυκὰ* (Λαογρ. 7,352). β) *Άσαραντάριστος* 2, ὁ ἰδ., σύνθηθ.: *Άσαράντιστο παιδί σύνθηθ. || Γνωμ. Άσαράντιγο παιδί σὰν ἀλεύκαντο παννὶ Εὐβ. (Κονίστρ.) Άλεύκαδο παννὶ*

κι άσαράδ'ιγο παιδί μάτι νὰ μὴ τὸ ἰδῇ Πελοπν. (Λακων.)

2) Ὁ μὴ συμπληρώσας εἰσέτι τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου του πολλαχ.: *Ὁ μακαρίτης εἶναι άσαράντιστος.* Συνών. *άσαράντιωτος* 2.

άσαράντιωτος επίθ. Ρόδ. *άσαράδωτος* Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ επίθ. **σαράντιωτος* < *σαράντιω*.

1) *Άσαράντιστος* 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Άσαράντιωτη λεχοῦσα Ρόδ.* β) *Άσαραντάριστος* 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.:

2) *Άσαράντιστος* 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.

άσάριστος επίθ. Κύπρ. — ΧΠαλαίσι. Συλλ. Κυπρ. ποιημ. 138.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ επίθ. **σάριστος* < *σάρίζω*.

Άσκούπιστος ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Άφήσαμεν άσάριστον, μαννούλλα, τὸ στενὸν μας

ΧΠαλαίσι. ἐνθ' ἄν.

άσαρκος επίθ. λόγ. πολλαχ. καὶ δημῶδ. Ἦπ. *άσαρκους* Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Τὸ άρχ. επίθ. *άσαρκος*.

Ὀλιγόσαρκος, ἰσχνός, ἀδύνατος ἐνθ' ἄν.: *Άσαρκο ζωμένο μέτωπο Κθεοτόκ. Καραβέλ. 59 || Ποιήμ.*

Κ' ἔγινε τώρα ὁ πόθος μου άστός, στοιχειὸ καὶ δράκως κ' ἐφώλασε βαθρὰ βαθρὰ μέσ' 'ς τ' άσαρκο κορμί μου ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,31

Τώρα 'ς τὰ χέρια τ' άσαρκα φωνὴ δὲ βγάζει ἡ λύρα ΣΜαρτζώκ. Ποιήμ. 45. Συνών. *άσάρκωτος*.

άσάρκωτος επίθ. ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 75.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ επίθ. *σάρκωτος* < *σάρκω*.

Άσαρκος, ὁ ἰδ.: Ποιήμ.

Εἶχα νιουφέκι ἀλάθειντο, περήφανο σὰν ἄτι, ποῦ μὴνες δὲν παραίτησε τ' άσάρκωτό μου χέρι.

άσαρωματίκλα ή, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. επίθ. *άσαρώματος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ίκλα*.

Τὸ άσάρωτον, ἔλλειψις τοῦ διὰ σαρώματος καθαρισμοῦ. Συνών. *άσαρωματίλα*, *άσαρωσιά*.

άσαρωματίλα ή, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. επίθ. *άσαρώματος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ίλα*.

Άσαρωματίκλα, ὁ ἰδ.

άσαρωσιά ή, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Αἰν. *άσαρουιά* Σάμ.

Ἐκ τοῦ επίθ. *άσάρωτος*, παρ' ὃ καὶ *άσάρωγος*. Διὰ τὸν σχηματισμόν ἰδ. *ά-* στερητ. 1 β.

Άσαρωματίκλα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Κᾶτι άσαρωσιές πῶχει τὸ σπῖτι της, Θέ μου! Μάν.*

άσάρωτα επίρρ. σύνθηθ. *άσάρωγα* Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ επίθ. *άσάρωτος*.

Χωρὶς νὰ ἔχη τις σαρώσει σύνθηθ.: *Άφησε άσάρωτα καὶ γυρίζει 'ς τὴ γειτονιά σύνθηθ. Νὰ σαρώσης τὸ σπῖτι σαρωμένα κι άσάρωτα (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. (Άπύρανθ) Συνών. άπαράσουρτα, άπόσουρτα, άσκούπιστα.*

άσάρωτος επίθ. σύνθηθ. *άσάρουντους* βόρ. ἰδιώμ. *άσάρουντε* Τσακων. *άσάρωγος* Ζάκ. Πελοπν. (Ἄνδριτσ. Κόκκιν. Μάν. Παλπούλ. Χατζ.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. επίθ. *άσάρωτος*.

Ὁ μὴ σαρωθεὶς σύνθηθ.: *Άσάρωτη αὐλὴ - κάμαρη - μάντρα. Άσάρωτο δωμάτιο - σπῖτι κτι. σύνθηθ. Τζεα άσάρουντε*

